

6. Kas ELL artikli 3 lõigetega 2, 3 ja 6, ETL artiklitega 8 ja 126, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 20 ja 21 ning Euroopa sotsiaalõiguste samba artiklitega 10 ja 15 on kooskõlas seaduse nr 147/2013 artikli 1 lõige 489, milles sätestatud tingimuste kohaselt on Itaalia avalik-õiguslikud asutused kohustatud vähendama sellistele töötajatele makstavat töötasu, kellele riiklik sotsiaalkindlustusasutus pensioni maksab, ning kes kohtlevad seega neid töötajaid halvemini põhjusel, et neil on muu sissetulekuallikas, pärssides sellega tööelu pikendamise soovi, ettevõtlusvabadust ning erasissetuleku loomist ja kogumist, mis on aga riigi jaoks väärtuslikud tuluaallikad?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugal) 28. detsembril 2018 – Rolibérica, Lda versus Autoridade para as Condições do Trabalho

(Kohtuasi C-834/18)

(2019/C 112/32)

Kohtumenetluse keel: portugali

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Rolibérica, Lda

Vastustaja: Autoridade para as Condições do Trabalho

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määrust (EÜ) nr 561/2006 ⁽¹⁾ tuleb tõlgendada nii, et sellega kehtestatakse kohustus, mille kohaselt kauba- ja reisijateveoga tegelevate juhtide iganädalane puhkeperiood peab algama ja lõppema perioodil, mis jääb ajavahemikku alates kell 00.00 esmaspäeval ja lõpetades kell 24.00 pühapäeval, või tuleb seda hoopis tõlgendada nii, et iganädalast puhkeajaga võib terviklikult ja katkematult kasutada kahe tööpäeva vahel?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määrus (EÜ) nr 561/2006, mis käsitleb teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamist ja millega muudetakse nõukogu määrusi (EMÜ) nr 3821/85 ja (EÜ) nr 2135/98 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 3820/85 (ELT 2006, L 102, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesgerichtshof (Saksamaa) 11. jaanuaril 2019 – WM versus Stadt Frankfurt am Main

(Kohtuasi C-18/19)

(2019/C 112/33)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: WM

Menetluses osalev asutus: Stadt Frankfurt am Main

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel⁽¹⁾ artikli 16 lõikega 1 on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mille kohaselt võib väljasaatmise eesmärgil kinnipidamine toimuda vanglas, kui välismaalane kujutab endast tõsist ohtu kolmandate isikute elule ja tervisele või sisejulgeoleku olulistele õigushüvedele, kusjuures väljasaatmise eesmärgil kinnipeetav paigutatakse ka niisugusel juhul teistest kinnipeetavatest eraldi?

⁽¹⁾ ELT 2008, L 348, lk 98.

25. jaanuaril 2019 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Portugali Vabariik

(Kohtuasi C-49/19)

(2019/C 112/34)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: P. Costa de Oliveira ja L. Nicolae)

Kostja: Portugali Vabariik

Hageja nõuded

- Tuvastada, et kuna Portugali Vabariik kehtestas erakorralise sissemakse selleks, et jagada universaalteenuse kohustuse netokulu alates 2007. aastast kuni ajani, mil seaduse nr 5/2004 artikli 99 lõike 3 alusel määratud teenuseosutajad hakkavad universaalteenust osutama, nagu on ette nähtud hüvitisfondi käsitleva seaduse nr 35/2012 artiklites 17 ja 18, siis rikkus nimetatud liikmesriik kohustusi, mis tulenevad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv)⁽¹⁾ artikli 13 lõikest 3 ja IV lisa B osast;
- mõista kohtukulud välja Portugali Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Vastavalt universaalteenuse direktiivi artikli 13 lõikele 3 koostoimes IV lisa B osaga peab elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste pakkujate universaalteenuse kohustuse kulu jagamise mehhanism järgima läbipaistvuse, minimaalse turumoonutuse, mittediskrimineerimise ja proportsionaalsuse põhimõtteid.

Portugali seadusega nr 35/2012 on loodud elektroonilisi sideteenuseid puudutava universaalteenuse hüvitisfond, mille eesmärk on rahastada universaalteenuse kohustuste täitmisega kaasnevat netokulu ja tagada selle kulu jagamine ettevõtjate vahel, kes peavad tegema sissemaksid.

Kõnealuse seaduse artikli 6 kohaselt on hüvitisfondi eesmärk rahastada universaalteenuse netokulu, mis on kindlaks määratud pakkumismenetlustes, millele viitab 10. veebruari 2004. aasta seaduse nr 5/2004 artikli 99 lõige 3, ja mille on tunnistanud ülemääraseks ICP-ANACOM. Lisaks on selle eesmärk rahastada erakorralise sissemakse kaudu, mis puudutab aastaid 2013, 2014 ja 2015 ning mida peavad tegema kohustatud ettevõtjad, universaalteenuse netokulu, mis tekib ajani, mil universaalteenust hakkavad osutama ettevõtjad, kes määratakse selle sätte alusel.